

Historie: Adolf Hitler byl financován Wall Street, Federálním rezervním systémem USA a Bank of England

---

 lipovylis.cz/wordpress/historie-adolf-hitler-byl-financovan-wall-street-federalnim-rezervnim-systemem-usa-a-bank-of-england

David Z Moravy

25. září 2024

Investice USA v nacistickém Německu. Rockefeller financoval volební kampaň Adolfa Hitlera.

Tento pečlivě prozkoumaný článek **Jurije Rubcova** vrhá světlo na roli Wall Street a americké centrální banky ve financování nacistické vlády Adolfa Hitlera. (posunout dolů)

Síla amerického dolaru

Tajná dohoda z roku 1932

Wall Street financuje Hitlerovu volební kampaň

---

podle

Michel Chossudovský

---

21. listopadu 2023

drobné opravy, 22. září 2024

Zavedení

Od první světové války po současnost: Dluh denominovaný v dolarech byl hybnou silou všech válek vedených USA.

Hlavními aktéry jsou věřitelé z Wall Street.

Byli pevně za nacistickým Německem. Financovali operaci Barbarossa a invazi do Sovětského svazu v roce 1941.

„4. ledna 1932 se konalo setkání mezi britským finančníkem **Montagu Normanem** (guvernér Bank of England) , **Adolfem Hitlerem** a **Franzem von Papenem** (který se stal kancléřem o několik měsíců později v květnu 1932) Na tomto setkání byla uzavřena dohoda o bylo dosaženo financování **Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei** (NSDAP neboli nacistická strana).

Tohoto setkání se zúčastnili i američtí politici a **bratři Dullesovi** , o čemž se jejich životopisci neradi zmiňují.

O rok později, 14. ledna 1933, se konalo další setkání **Adolfa Hitlera**, německého finančního **barona Kurta von Schroedera**, **kancléře Franze von Papena** a Hitlerova ekonomického poradce **Wilhelma Keplera**, kde byl plně schválen Hitlerův program. (Y. Rubtsov, text níže)

Po nástupu Adolfa Hitlera jako kancléře v březnu 1933 byl zahájen masivní privatizační program, který nese otisky prstů Wall Street.

Dr. Hjalmar Schacht – znovu jmenovaný v březnu 1933 Adolfem Hitlerem do funkce prezidenta **Reichsbank** – byl pozván do Bílého domu (květen 1933) **prezidentem Franklinem D. Rooseveltem**.

„Po jeho setkání s americkým prezidentem a velkými bankéři na Wall Street Amerika přidělila Německu nové půjčky v celkové výši 1 miliardy dolarů“ [ekvivalent 23,7 miliardy dolarů v roce 2023, odhad PPP] (Y. Rubtsov, op cit)

Newspapers.com

Sotva o rok později, v dubnu 1934, The Economist „oznámil, že **vojenské výdaje nutí ministra financí hledat nové zdroje**“ včetně privatizace **Deutsche Reichsbahn** (Německé dráhy) (citováno v Germa Bel, str. 20). Nacistická vláda také prodala státem vlastněné loděnice, státní infrastrukturu a veřejné služby.

S „ **nacistickým neoliberalním**“ **sklonem** – nepochybně s „podmínkami“ – byl privatizační program vyjednan s německými věřiteli z Wall Street. Několik velkých bankovních institucí včetně Deutsche Bank a Dresden Bank bylo také privatizováno.

„Vláda nacistické strany prodala v polovině 30. let veřejné vlastnictví v několika státních firmách. Tyto firmy patřily do široké škály sektorů: ocelářství, těžba, bankovníctví, místní veřejné služby, loděnice, lodní linky, železnice atd.

Kromě toho poskytování některých veřejných služeb, které byly produkovány vládou před třicátými léty, zejména sociálních a pracovně souvisejících služeb, bylo převedeno do soukromého sektoru, zejména na organizace v rámci strany. (Germa Bel , Univerzita v Barceloně)

Výnosy z privatizačního programu byly použity na splacení nesplacených dluhů a také **na financování prosperujícího vojenského průmyslového komplexu nacistického Německa.**

Četné americké konglomeráty investovaly do zbrojního průmyslu nacistického Německa, včetně Ford a General Motors:

General Motors i Ford trvají na tom, že nesou malou nebo žádnou odpovědnost za provoz svých německých dceřiných společností, které při vypuknutí války v roce 1939 ovládaly 70 procent německého automobilového trhu a **rychle se přezbrojily, aby se staly dodavateli válečného materiálu do Německa. armáda.**

... V určitých případech **američtí manažeři jak GM, tak Fordu souhlasili s přeměnou svých německých závodů na vojenskou výrobu** v době, kdy dokumenty americké vlády ukazují, že **stále odolávali výzvam Rooseveltovy administrativy, aby zvýšili vojenskou výrobu ve svých závodech domů** . (Washington Post , 30. listopadu 1998)

„Slavná americká rodina“ Spící s nepřítelem. Role Prescottta Bushe

---

Význam: „Slavná americká rodina“ zbohatla na nacistech, podle Johna Loftuse . doložené historické analýzy

Prescott Bush (dědeček George W. Bushe) byl partnerem v **Brown Brothers Harriman & Co.** a ředitelem **Union Banking Corporation** , úzce propojený se zájmy německých korporací, včetně **Thyssen Stahl** , významné společnosti zabývající se zbrojním průmyslem. Třetí říše.

Vazby Bushovy rodiny na válečnou ekonomiku nacistického Německa byly poprvé odhaleny v Norimberském procesu ve svědectví ocelářského magnáta nacistického Německa **Fritze Thyssena.**

Obrázek: (vpravo) Senátor Prescott Bush se svým synem Georgem H. Walkerem Bushem. (50. léta)

Thyssen byl partnerem
Prescott Bush.

„Od roku 1945 do roku 1949 v Norimberku začalo v americké zóně okupovaného Německa jedno z nejdelších, a nyní se zdá, i nejmarnějších výslechů podezřelého z nacistických válečných zločinů.“

Multimiliardářský ocelářský magnát **Fritz Thyssen** – muž, jehož ocelový kombajn byl chladným srdcem nacistické válečné mašinerie – mluvil a mluvil a mluvil se společným americko-britským vyšetřovacím týmem.

... Spojenečtí [norimberští] vyšetřovatelé nikdy nepochopili, že nepoložili Thyssenovi správnou otázku. Thyssen nepotřeboval žádné zahraniční bankovní účty, protože jeho rodina tajně vlastnila celý řetězec bank.

Na konci druhé světové války nemusel převádět svá nacistická aktiva, stačilo převést vlastnické dokumenty – akcie, dluhopisy, listiny a trusty – ze své banky v Berlíně přes svou banku v Holandsku svým americkým přátelům. v New Yorku: Prescott Bush a Herbert Walker, Thyssenovi partneři... byli otcem a tchánem budoucího prezidenta Spojených států. (John Loftus, The Dutch Connection , září 2002).

John Loftus byl (bývalý) prokurátor amerického ministerstva spravedlnosti pro nacistické válečné zločiny během Nixonovy administrativy.

Americká veřejnost nevěděla o vazbách Bushovy rodiny na nacistické Německo, protože historické záznamy byly pečlivě zadržovány mainstreamovými médii. V září 2004 však The Guardian odhalil, že:

Dědeček George Bushe, zesnulý americký senátor Prescott Bush, byl ředitelem a akcionářem společností, které profitovaly ze svého zapojení s finančními podporovateli nacistického Německa. ...

Jeho obchodní jednání, která pokračovala až do zabavení majetku jeho společnosti v roce 1942 podle zákona o obchodování s nepřítelem, vedla o více než 60 let později k občanskoprávní žalobě o náhradu škody, kterou v Německu podali proti rodině Bushových dva bývalí otroci v Osvětimi. a k hukotu předvolební kontroverze.“

(Ben Aris a Duncan Campbell, *Jak Bushův děd pomáhal Hitlerovi dostat se k moci* , Guardian , 25. září 2004, zvýraznění přidáno)

How Bush's grandfather helped Hitler's rise to power

Rumours of a link between the US first family and the Nazi war machine have circulated for decades. Now the Guardian can reveal how repercussions of events that culminated in action under the Trading with the Enemy Act are still being felt by today's president

Snímek obrazovky, The Guardian

Prescott Bush vstoupil do politiky v roce 1950. V roce 1952 byl zvolen senátorem za Connecticut, tuto funkci zastával až do ledna 1963.

Důkazy o napojení rodiny Bushových na nacismus byly k dispozici dlouho předtím, než **George Herbert Walker Bush** (senior) a **George W. Bush** vstoupili do politiky, nemluvě o působení Bushe Seniora v CIA.

Americká média zůstala totálně matou. Podle Johna Buchanana ([New Hampshire Gazette](#) , 10. října 2003):

„Po 60 letech nepozornosti a dokonce popírání americkými médii nově odhalené vládní dokumenty v The National Archives and Library of Congress odhalují, že **Prescott Bush, dědeček prezidenta George W. Bushe, sloužil jako obchodní partner amerického bankovníctví. operativní pro finančního architekta nacistické válečné mašinérie od roku 1926 do roku 1942, kdy Kongres podnikl agresivní akci proti Bushovi a jeho „nepřátelským národním“ partnerům.**

Dokumenty také ukazují, že Bush a jeho kolegové se podle zpráv amerického ministerstva financí **snažili utajit své finanční spojení s německým průmyslníkem Fritzem Thyssenem** , ocelářským a uhelným baronem, který od poloviny 20. let osobně financoval Adolfa Hitlerův nástup k moci podvrácením demokratického principu a německého práva. Kromě toho odtajněné záznamy ukazují, že Bush a jeho společníci, mezi něž patřili E. Roland Harriman, mladší bratr americké ikony W. Averella Harrimana, a George Herbert Walker, pradědeček prezidenta Bushe z matčiny strany, pokračovali v jednání s německým průmyslovým magnátem. téměř rok poté, co USA vstoupily do války.

[Vesting Order Number 248]

ALL OF THE CAPITAL STOCK OF UNION BANKING CORPORATION AND CERTAIN INDEBTEDNESS OWING BY IT

Under the authority of the Trading with the enemy Act, as amended, and Executive Order No. 9095, as amended,¹ and pursuant to law, the undersigned, after investigation, finding:

(a) That the property described as follows:

All of the capital stock of Union Banking Corporation, a New York corporation, New York, New York, which is a business enterprise within the United States, consisting of 4,000 shares of \$100 par value common capital stock, the names of the registered owners of which, and the number of shares owned by them respectively, are as follows:

<i>Names</i>	<i>Number of shares</i>
E. Roland Harriman.....	3,991
Cornelius Lievens.....	4
Harold D. Pennington.....	1
Ray Morris.....	1
Prescott S. Bush.....	1
H. J. Kouwenhoven.....	1
Johann G. Groeninger.....	1
Total	4,000 .

¹7 F.R. 5205.

Zatímco aktiva společnosti Prescottta Bushe, jmenovitě **Union Banking Corporation**, byla zabavena v roce 1942 podle **zákona o obchodování s nepřitelem** (viz níže), dědeček George W. Bushe nebyl nikdy stíhán za své obchodní styky s nacistickým Německem.

„V roce 1952 byl Prescott Bush zvolen do Senátu USA, aniž by tisková zpráva o jeho dobře skryvané nacistické minulosti.

Neexistuje žádný záznam o nějakém americkém tisku o spojení Bush-nacismus během jakýchkoli politických kampaní vedených Georgem Herbertem Walkerem Bushem, Jebem Bushem nebo Georgem W. Bushem, s výjimkou krátké zmínky v nesouvisejícím příběhu v Sarasota Herald. Tribune v listopadu 2000 a krátký, ale nepřesný záznam v The Boston Globe v roce 2001. (John Buchanan, op. cit)

Až do Pearl Harbor (prosinec 1941) Wall Street obchodovala s Německem.

Po Pearl Harboru (1941-1945) Standard Oil „**obchodoval s nepřítelem**“ a prodával ropu nacistickému Německu prostřednictvím takzvaných „neutrálních zemí“ včetně Venezuely a Argentiny.

Bez amerických dodávek ropy do nacistického Německa, které zajišťovala společnost Standard Oil of New Jersey (vlastněná Johnem D. Rockefellerem and Associates), by Třetí říše nebyla schopna napadnout Sovětský svaz. To je plně zdokumentováno v knize Dr.Jacquese Pauwelse:

“Druhá světová válka je široce oslavována jako “křížová výprava”, ve které USA bezvýhradně bojovaly na straně demokracie, svobody a spravedlnosti proti diktatuře.”

Zatímco Amerika osvobodila západní Evropu v červnu 1944, nevyslovenou pravdou je, že americké korporace aktivně spolupracovaly s nacistickým Německem:

„Standard Oil of New Jersey – dnešní Exxon – navázal úzké vztahy s německým trustem IG Farben. Na počátku třicátých let měla elita asi dvaceti největších amerických korporací německé spojení včetně Du Pont, Union Carbide, Westinghouse, General Electric, Gillette, Goodrich, Singer, Eastman Kodak, Coca-Cola, IBM a ITT.

A konečně, mnoho amerických právnických firem, investičních společností a bank bylo hluboce zapojeno do americké investiční ofenzívy v Německu, mezi nimi renomovaná právní firma z Wall Street Sullivan & Cromwell a banky JP Morgan a Dillon, Read and Company, jakož i Union Bank of New York, vlastněná Brown Brothers & Harriman. ...

(Jacques Pauwels , zvýraznění přidáno)

Michel Chossudovsky , 21. listopadu 2023, aktualizace, 22. září 2024

***

Od Jurije Rubcova

---

května 2016

Druhá světová válka: Před více než 80 lety začala největší jatka v historii.

Máme-li přistoupit k problému „**odpovědnosti za válku**“, musíme nejprve odpovědět na následující klíčové otázky:

- **Kdo pomohl nacistům dostat se k moci?**
- **Kdo je poslal na cestu ke světové katastrofě?**

Celá předválečná historie Německa ukazuje, že zajišťování „nezbytných“ politik bylo řízeno finančními otřesy, do nichž se svět uvrhl po první světové válce.

Klíčovými strukturami, které definovaly poválečnou rozvojovou strategii Západu, byly **centrální finanční instituce Velké Británie a Spojených států — Bank of England a Federální rezervní systém (FRS)** — a přidružené finanční a průmyslové organizace stanovené jako prostředek k nastolení absolutní kontroly nad finančním systémem Německa a jeho schopností řídit politické procesy ve střední Evropě.

Pro realizaci této strategie se počítalo s následujícími fázemi:

1. Od roku 1919 do roku 1924 — **přípravit půdu pro masivní americké finanční investice do německé ekonomiky** ;
2. Od roku 1924 do roku 1929 — **zřízení kontroly nad finančním systémem Německa a finanční podpora nacismu („národní socialismus“)**;
3. Od roku 1929 do roku 1933 — **vyvolání a rozpoutání hluboké finanční a hospodářské krize a zajištění nástupu nacistů k moci**;
4. Od roku 1933 do roku 1939 — **finanční spolupráce s nacistickou vládou a podpora její expanzivní zahraniční politiky, zaměřené na přípravu a rozpoutání nové světové války.**

WWI “válečné reparace”

V první etapě **začaly hlavní páky k zajištění pronikání amerického kapitálu do Evropy válečnými dluhy z první světové války** a s nimi úzce souvisejícím problémem **německých reparací**.

Po formálním vstupu USA do první světové války poskytly spojencům (především Anglii a Francii) půjčky ve výši 8,8 miliardy dolarů. Celková suma válečných dluhů, včetně půjček poskytnutých Spojeným státům v letech 1919-1921, činila více než 11 miliard dolarů.

Aby tento problém vyřešily, **snažily se věřitelské národy stanovit extrémně obtížné podmínky pro placení válečných reparací na úkor Německa**. To bylo způsobeno útekem německého kapitálu do zahraničí a odmítnutím platit daně, což vedlo k deficitu státního rozpočtu, který bylo možné pokrýt pouze masovou výrobou nezajištěných německých marek.

Výsledkem byl kolaps německé měny — „**velká inflace**“ v roce 1923, kdy měl dolar hodnotu 4,2 bilionu marek. Němečtí průmyslníci začali otevřeně sabotovat veškeré aktivity při placení reparačních závazků, což nakonec způsobilo slavnou „Porúří krizi“ – francouzsko-belgickou okupaci Porúří v lednu 1923.

Anglo-americké vládnoucí elity, aby převzaly iniciativu do svých rukou, čekaly, až se Francie zaplete do odvážného dobrodružství a prokáže svou neschopnost problém vyřešit. Americký ministr zahraničí Hughes zdůraznil:

“Je nutné počkat, až Evropa dozraje, aby mohla přijmout americký návrh.”

Nový projekt byl vyvinut v hloubi společnosti JP Morgan & Co. podle pokynů šéfa Bank of England, **Montagu Normana**. Jádrem jeho myšlenek byl zástupce „Dresdner Bank“ **Hjalmar Schacht**, který ji formuloval v březnu 1922 na návrh **Johna Fostera Dullese** (budoucího ministra zahraničí v kabinetu **prezidenta Eisenhowera**) a právního poradce **prezidenta W. Wilsona**. na pařížské mírové konferenci.

Dulles předal tuto zprávu hlavnímu správci “JP Morgan & Co.”, který poté doporučil **H. Schachta** po konzultaci s **Montagu Normanem**, guvernérem Bank of England.

V prosinci 1923 **se H. Schacht stal ředitelem Reichsbank a pomohl sblížit anglo-americkou a německou finanční elitu**.

V létě 1924 byl na londýnské konferenci přijat projekt známý jako „**Dawesův plán**“ (pojmenovaný po předsedovi výboru expertů, který jej vytvořil – americkém bankéři a řediteli jedné z bank skupiny Morgan). . Vyzval ke snížení reparací na polovinu a vyřešil otázku zdrojů jejich krytí. **Hlavním úkolem však bylo zajistit příznivé podmínky pro americké investice**, což bylo možné pouze se stabilizací německé marky.

Za tímto účelem plán poskytl Německu velkou půjčku ve výši 200 milionů \$, z čehož polovinu připadla JP Morgan.

Zatímco anglo-americké banky získaly kontrolu nejen nad převodem německých plateb, ale také nad rozpočtem, systémem peněžního oběhu a do značné míry i úvěrovým systémem země.

Výmarská republika

V srpnu 1924 byla stará německá marka nahrazena novou, stabilizovanou finanční situací v Německu, a jak napsal výzkumník GD Preparta, Výmarská republika byla připravena na:

„nejmalebnější ekonomická pomoc v historii, následovaná nejhořejší sklizní ve světových dějinách“ – „**nezastavitelná záplava americké krve vtila do finančních žil Německa**“.

Důsledky toho se dostavovaly pomalu.

Bylo to dáno především tím, že roční reparace měly pokrýt výši dluhu zaplaceného spojenci, tvořeného tzv. „**absurdním výmarským kruhem**“.

Zlato, které Německo zaplatilo ve formě válečných reparací, bylo **prodáno, zastaveno a zmizelo v USA, kde bylo vráceno Německu ve formě „pomocného“ plánu**, který ho dal Anglii a Francii a ti v r. měli zaplatit válečný dluh Spojených států. Poté byl překryt úrokem a znovu odeslán do Německa. Nakonec všichni v Německu žili v dluzích [byli zadluženi] a **bylo jasné, že kdyby Wall Street své půjčky stáhla, země by utrpěla úplný bankrot**.

Zadruhé, ačkoli byl vydán formální kredit k zajištění platby, ve skutečnosti se jednalo o obnovení vojensko-průmyslového potenciálu země.

Faktem je, že Němci byli za půjčky placeni v akciích firem, aby se americký kapitál začal aktivně integrovat do německé ekonomiky.

Celková výše zahraničních investic do německého průmyslu v letech 1924-1929 činila téměř 63 miliard zlatých marek (30 miliard představovaly půjčky) a úhrada reparací — 10 miliard marek. 70 % příjmů bylo poskytnuto bankéři ze Spojených států a většina bank byla od JP Morgan. **Výsledkem bylo, že v roce 1929 byl německý průmysl na druhém místě na světě, ale byl z velké části v rukou předních amerických finančně-průmyslových skupin.**

Investice USA v nacistickém Německu. Rockefeller financoval volební kampaň Adolfa Hitlera

---

„**Interessen-Gemeinschaft Farbenindustrie**“, hlavní dodavatel německé válečné mašinerie, financoval 45 % Hitlerovy volební kampaně v roce 1930 a **byl pod kontrolou Rockefellerovy „Standardní ropy**“.

Morgan prostřednictvím „General Electric“ ovládal německý rozhlasový a elektrotechnický průmysl přes AEG a Siemens (do roku 1933 30 % akcií AEG vlastnilo „General Electric“) prostřednictvím telekomunikační společnosti ITT — 40 % telefonní sítě v Německu.

Kromě toho **vlastnili 30% podíl ve společnosti vyrábějící letadla „Focke-Wulf“**

„General Motors“, patřící do rodiny DuPont, získal kontrolu nad „Opel“.

Henry Ford ovládal 100 % akcií „Volkswagen“.

V roce 1926 za účasti **Rockefellerovy banky „Dillon, Reed & Co.** druhý největší průmyslový monopol v Německu po vzniku „IG Farben“ — hutnický koncern **„Vereinigte Stahlwerke“ (Steel Trust) Thyssen, Flick, Wolff, Feglara atd.**

Americká spolupráce s německým vojensko-průmyslovým komplexem byla tak intenzivní a všudypřítomná, že v roce 1933 byly klíčové sektory německého průmyslu a velké banky jako Deutsche Bank, Dresdner Bank, Danat-Bank (Darmstädter und Nationalbank) atd. pod kontrolou Americký finanční kapitál.

Souběžně se připravovala politická síla, která měla hrát zásadní roli v anglo-amerických plánech. **Hovoříme o financování nacistické strany a Adolfa Hitlera osobně.**

Jak napsal ve svých pamětech bývalý **německý kancléř Brüning** , od roku 1923 dostával Hitler velké sumy ze zahraničí. Kam šli, není známo, ale byly přijaty prostřednictvím švýcarských a švédských bank.

Je také známo, že v roce 1922 se v Mnichově uskutečnilo setkání A. Hitlera s vojenským přidělcem USA v Německu – **kapitánem Trumanem Smithem** – který vypracoval podrobnou zprávu pro své washingtonské nadřízené (v kanceláři vojenské rozvědky) , ve kterém se pochvalně vyjádřil o Hitlerovi.

Právě prostřednictvím Smithova okruhu známých byl Hitler poprvé představen německo-americkému obchodníkovi **Ernstu Franzi Sedgwickovi Hanfstaenglovi** , absolventovi Harvardské univerzity, který sehrál důležitou roli ve formování A. Hitlera jako politika, podpořeného významnou finanční podporou, zatímco zajistil mu vazby a komunikaci s významnými osobnostmi britského establishmentu.

Hitler byl v politice připraven, nicméně zatímco Německo za Výmarské republiky vládlo, jeho strana zůstala na periferii veřejného života. Situace se dramaticky změnila s počátkem finanční krize v roce 1929.

Od podzimu 1929 poté, co pád americké burzy spustil Federální rezervní systém, byla zahájena třetí etapa strategie anglo-amerického finančního establishmentu.

Federální rezervní systém a JP Morgan se rozhodly přestat půjčovat Německu, inspirované bankovní krizí a hospodářskou krizí ve střední Evropě. V září 1931 Anglie opustila zlatý standard, záměrně zničila mezinárodní platební systém a zcela odřízla tok „finančního kyslíku“ do Výmarské republiky.

S nacistickou stranou se ale stal finanční zázrak : v září 1930, v důsledku velkých darů od Thyssena, „IG Farben“ a průmyslníka **Emila Kirdorfa** (který byl pevným zastáncem Adolfa Hitlera), získala nacistická strana 6,4 milionu hlasů, a obsadil druhé místo v Reichstagu, po kterém byly aktivovány štědré investice ze zahraničí.

Hlavním pojítkem mezi významnými německými průmyslníky a zahraničními finančníky se stal **H. Schacht** .

1932 Tajná dohoda: Wall Street financuje Hitlerovu nacistickou stranu

---

4. ledna 1932 se konala schůzka britského finančníka **Montagu Normana** (guvernér Bank of England) , **Adolfa Hitlera** a **Franze von Papena** (který se stal kancléřem o několik měsíců později v květnu 1932). bylo dosaženo financování **Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei** (NSDAP neboli nacistická strana).

Tohoto setkání se zúčastnili i američtí politici a **bratři Dullesovi** , o čemž se jejich životopisci neradi zmiňují.

O rok později, 14. ledna 1933, se konalo další setkání **Adolfa Hitlera**, německého finančního **barona Kurta von Schroedera**, kancléře **Franze von Papena** a Hitlerova ekonomického poradce **Wilhelma Kepplera** , kde byl plně schválen Hitlerův program.

Zde definitivně vyřešili otázku předání moci nacistům a **30. ledna 1933 se Hitler stal kancléřem** . Tím byla zahájena realizace čtvrté etapy strategie.

Postoj angloamerických vládnoucích elit ve vztahu k nové nacistické vládě byl velmi sympatický.

Když Hitler odmítl platit reparace, což samozřejmě zpochybňovalo zaplacení válečných dluhů, ani Británie, ani Francie mu nároky na platby neukázaly.

Navíc po své návštěvě Spojených států v květnu 1933 **se H. Schacht** opět stal šéfem Reichsbank a po setkání s americkým prezidentem a velkými bankéři na Wall Street **Amerika přidělila Německu nové půjčky v celkové výši 1 miliardy dolarů.**

V červnu, během cesty do Londýna a setkání s Montagu Normanem, Schacht také hledal britskou půjčku ve výši 2 miliard dolarů a snížení a zastavení plateb starých půjček.

Nacisté tak dostali to, čeho nemohli dosáhnout s předchozí vládou.

V létě 1934 **Británie podepsala anglo-německou dohodu o transferu, která se stala jedním ze základů britské politiky vůči Třetí říši**, a na konci 30. let se Německo stalo hlavním obchodním partnerem Anglie.

Schroeder Bank se stala hlavním agentem Německa ve Spojeném království a v roce 1936 se jeho kancelář v New Yorku spojila s Rockefellerovými, aby vytvořili „Schroeder, Rockefeller & Co. investiční banka, kterou Times Magazine nazval „ekonomickou propagandistickou osou Berlín-Řím“.

Jak sám Hitler přiznal, svůj čtyřletý plán koncipoval na základě zahraničních finančních půjček, takže ho to nikdy neinspirovalo sebemenším znepokojením.

V srpnu 1934 American's Standard Oil [vlastněný Rockefeller] v Německu získal 730 000 akrů půdy a vybudoval velké ropné rafinerie, které zásobovaly nacisty ropou . Německo přitom tajně převzalo ze Spojených států nejmodernější vybavení pro letecké továrny, které by zahájily výrobu německých letadel.

Německo obdrželo velké množství vojenských patentů od amerických firem Pratt a Whitney, „Douglas“, „Curtis Wright“ a americká technologie stavěla „Junkers-87“. V roce 1941, kdy zuřila druhá světová válka, americké investice do ekonomiky Německa dosáhly 475 milionů dolarů. Investice do „standardní ropy“ – 120 milionů, General Motors – 35 milionů dolarů, ITT – 30 milionů dolarů a Ford – 17,5 milionů dolarů.

Úzká finanční a ekonomická spolupráce anglo-amerických a nacistických obchodních kruhů byla pozadím, na němž ve 30. letech 20. století vedla politika appeasementu ke druhé světové válce.

Dnes světové finanční elity zavedly **Velkou depresi 2.0 [2008]** s následným přechodem k „**Novému světovému řádu**“.

Jurij Rubcov je doktor historických věd, akademik Ruské akademie vojenských věd a člen Mezinárodní asociace historiků druhé světové války

Z ruštiny přeložil **Ollie Richardson** pro Fort Russ . (odkazy nejsou v této verzi článku k dispozici)

[ru-polit.livejournal](#) (původně z roku 2009)

Původním zdrojem tohoto článku je Global Research

Continue Reading

[Previous Byl 11. září falešnou vlajkou? Americká „spravedlivá válka“ proti muslimským zemím: „sebeobrana“ proti „civilizační válce islámu proti Západu“](#)